

‘Op internet smeekte ik om eicellen’

Zodra haar dochter werd geboren, wist **Jonna (31)** dat ze nóg een kind wilde. Maar weer zwanger worden bleek onmogelijk. Behalve via eiceldonatie...

TEKST WEIJA STEFFENS

‘Toen ik nog niet zwanger was van Fien, sprak ik een vrouw die verdrietig was, omdat een tweede zwangerschap uitbleef. Waarom, vroeg ik me af, je hebt het kind waarnaar je verlangde. Ik snapte haar verdriet niet. Als ik een kind op de wereld had gezet, zou ik nooit drammen om een tweede. Daarvan was ik overtuigd. Pas toen een tweede zwangerschap niet lukte, begreep ik haar. Sommige mensen menen dat het verdriet om een onvervulde kindervens zwaarder is dan wanneer het voor een opvolgend kind niet lukt. Ik durf dat niet meer zo stellig te zeggen.

ZEVEN IVF-BEHANDELINGEN Ik heb altijd naar een kind verlangd. Het was een oergevoel. Misschien wist ik onbewust dat ik haast moest maken. Want op de natuurlijke manier zwanger raken, is voor mij niet vanzelfsprekend. Ik lijdt aan prematuur ovarieel falen. Met andere woorden: ik ben vervroegd in de overgang en dus verminderd vruchtbaar. Daar kwam ik achter toen ik vier jaar was gestopt met de pil en al drie ivf-behandelingen achter de rug had. Ik was er kapot van. En doodsbang dat zwanger worden nooit zou lukken. Jaar in, jaar uit, hield ik die ivf-behandelingen vol. Hormonen spuiten, pijnlijke puncties om eitjes te oogsten, het terugplaatsen van embryo's. Ik hoopte dat ik ooit beloond zou worden met een baby. Die gedachte hield me op de been. Na zeven ivf-behandelingen werd Fien (nu 5) geboren. Eindelijk kon ik de baby vasthouden waarvoor ik zo had gestreden.

DROOMBEELD Ik had nooit verwacht dat ik zo zou gaan verlangen naar een tweede. Toch gebeurde het. Fien was nog maar net geboren toen ik al mijmerde over nóg een kind. In gedachten zag ik al een tafel met daaromheen allemaal houten kinderstoelen. Omdat we wisten dat zwanger raken niet zomaar lukte, zijn we vrij

snel na Fiens geboorte weer gestart met ivf-behandelingen. Er volgden meerdere pogingen, maar zonder succes. De kwaliteit van mijn eitjes bleek enorm verslechterd. Zelfs met de hoogste dosering hormonen waren de geogste eicellen onbruikbaar. Ik vond dat mijn lichaam faalde. Ik kon mijn man Lars niet méér kinderen geven. Dat deed me zo veel verdriet.

BOUWSTEENTJE Eiceldonatie leek de enige reële kans op nog een zwangerschap. Ik stond daar meteen voor open, Lars niet. Op die manier hoefde een tweede kind voor hem niet per se. Moeten we niet blij zijn met wat we hebben?, vroeg hij op een dag. Woedend was ik. Het voelde alsof hij zei dat ik niet dankbaar ben voor onze dochter. Terwijl ik dolgelukkig met haar ben. Ik wilde het alleen dolgraag nog een keer meemaken. Lars gaf toe dat hij bang was dat hij minder zou houden van een kind dat niet mijn DNA heeft. Dat begreep ik niet. Hoe kon hij niet houden van een kind dat van hem afstamt en in mijn buik zou groeien? Een eikel is eigenlijk gewoon een bouwsteentje. We spraken er veel over. We gunden Fien allebei een broertje of zusje. Uiteindelijk was Lars ervan overtuigd dat hij ook zou kunnen houden van een kind dat genetisch niet aan mij is verwant. Maar hoe vonden we een vrouw die ons een kind gunde, zonder eigenbelang? Het leek onmogelijk. Iemand uit onze omgeving om hulp vragen, durfden we niet. Ik was dan ook verbaasd toen mijn vriendin Milou, die ik al vijftien jaar ken en zelf moeder is van drie kinderen, aanbood eiceldonatie serieus te overwegen. Ze wilde ons helpen, maar wilde nog wel goed nadenken over haar besluit. Al die tijd liep ik op mijn tenen, ik wilde perfect overkomen. Op een dag kwam ze langs en vertelde ze dat ze het toch niet aandurfde. Ze wist niet zeker of haar eigen gezin compleet was. Dat was het dan, dacht ik. →

‘Voor mijn man hoefde het met een donor eigenlijk niet’

CADEAU-EI Als we nu eens op internet een oproep plaatsen, stelde ik Lars voor. Het was de enige manier om een donor te vinden. Op de websites van EiceldonorGezocht en Freya plaatsten we onze noodkreet. De dagen erna checkte ik een paar keer per dag mijn mail, maar de meeste vrouwen wilden alleen maar weten hoeveel we betaalden voor een eicel. Ik had de hoop al bijna opgegeven toen de mail van Susan binnenkwam. Haar gezin was compleet en ze gunde ons datzelfde geluk, schreef ze. Haar woorden voelden zo goed. We namen ruim de tijd om elkaar te leren kennen. De eerste twee weken mailden we dagelijks. Over wie we zijn, hoe we eruitzien, ons werk. En later ook over persoonlijke dingen. Over haar vruchtbaarheid, erfelijke ziektes, haar rol na de donatie, onze wensen en verwachtingen. In korte tijd leerden we elkaar goed kennen. Dat vond ik fijn, want het eiceldonatietraject is niet niks. Op een zondag vroeg in het voorjaar zouden we elkaar voor het eerst ontmoeten. Bloednerveus was ik. Toen we elkaar zagen, voelde het meteen vertrouwd. Toch was het ook gek. Susan lijkt totaal niet op mij. Ik ben donker, klein en heb bruine ogen. Zij is blond, lang en heeft blauwe ogen. Toch vond ik dat geen probleem. Dat we dezelfde wensen en verwachtingen hadden, was belangrijker. Na ons afscheid starten we met het traject. Psychologische gesprekken, medische onderzoeken, hormooninjecties en een eicelpunctie volgden. Een half jaar na de eerste mail plaatste de arts twee embryo's in mijn baarmoeder. Tijdens onze vakantie mocht ik testen. Ik voelde aan alles dat ik zwanger was: opgezwollen borsten, steken in mijn onderbuik, misselijk. Toch was ik verbijsterd toen op het testvenster een plusje verscheen. Ongelooflijk, het was meteen raak! Er echt van genieten lukte nog niet. Ik was te bang dat het mis zou gaan. Bij de eerste echo was ik op van de

zenuwen. Zo erg, dat ik in lachen uitbarstte toen ik op het scherm twee kloppende hartjes zag. Ik kon mijn geluk niet op.

GELIJKENISSEN Jonas en Fedde zijn inmiddels een jaar. Ze hebben voor mij nooit anders gevoeld dan mijn dochter. Ze zijn gewoon mijn jongens. Laatst zag ik op Susans Facebook-pagina een jeugdfoto van haar. Ik was verrast door de gelijkenis met de tweeling. Ik hoor wel eens dat Jonas op mij lijkt. Je moest eens weten, denk ik dan. Naar familie en vrienden zijn we open over het ontstaan van de tweeling, maar ik hang het niet aan de grote klok. Niet dat ik me schaam, maar voor mij doet het er gewoon niet toe. Ik ben hun moeder. Ze zijn in mijn buik gegroeid, mijn bloed stroomt door hun aderen, ik heb ze gebaard en geef ze borstvoeding. Spelenderwijs zullen we ze vertellen dat ze uit Susans eitjes zijn ontstaan. Ze is hun speciale tante. Zij zal altijd deel uitmaken van ons leven. Onze gezinnen hebben nog steeds contact, via social media en e-mail, en we zien elkaar zo'n twee keer per jaar. De jongens zijn nu nog te jong om het te begrijpen, maar als ze ouder zijn en er behoefte aan hebben, kunnen ze haar beter leren kennen. Het is niet in waarde uit te drukken wat Susan voor ons betekent.

INGEVROREN KANSEN Mijn gezin is nu compleet. Hoewel... Er liggen nog embryo's in de vriezer en in mijn hart is nog ruimte voor een vierde kind. Het is dubbel. Jarenlang hebben we gestreden voor goede embryo's en nu liggen er ergens negen in de vriezer. Bizar om die te vernietigen. Mijn man heeft daar minder moeite mee. Hij wil de embryo's doneren voor de wetenschap. Dat vind ik nog te vroeg. Het hoofdstuk is voor mij nog niet definitief gesloten. Je weet maar nooit, ooit... een nakomertje? ♦

‘We zien Susan als een speciale tante van de tweeling’